

Τὸ «Ψυχασάβδατο» τοῦ κ. Γρ. Ξενόπουλου «σύγχρονος τραγωδία εἰς μίαν πράξιν μὲ Intermezzo». Ἡ Μαρία θανατώνει τὴν ἀνύπαντρη ἀδερφή τοῦ ἀντρός της Κωσταντῆ, ἀπὸ μίσος πρὸς αὐτή, ποὺ τὴ λογάριαζε ὀλοένα ξένη στὸ σπίτι τους. Μὰ ἡ συνείδηση δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν παραμονὴ τοῦ Ψυχασάβδατου ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ μὲ τὸν παλιὸ της ἀγαπητικὸ τὸ Λίγερο, γιατί ἀδύνατο τῆς εἶναι νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέα πὺς αὔριο θὰ βρεθῇ μὲ τοὺς ἄλλους δικούς της στὸ μνημόσυνο τῆς πεθαμένης. Τὴν τελευταία ὥρα τὸ φάντασμα τῆς κόρης τῆς κέβει τὸ δρόμο. Φοβᾶται νὰ νὰκολουθήσῃ τὸ Λίγερο καὶ σὲ μιᾶς κρίσης τὴν τρομάρα, σὰ νὰ λυτρώνεται, φανερώνει τὸ μυστικὸ της στὸν Κωσταντῆ, ποὺ στὴ στιγμὴ τὴ σκοτώνει.

Ἡ ὑπόθεσις ἄτονη καὶ λαχανιασμένη ξετυλίγεται πάνου στὴ σκηνή. Τὰ φτερά τῆς τραγωδίας λείπουνε ὀλότελα. Μιὰ φλόγα, μιὰ σπῖθα γιὰ νὰ τραβήξῃ πάνου ἀπὸ τὰ συνειθισμένα, νὰ συγκινήσῃ, νὰ κουνήσῃ, δὲν ὑπάρχει. Ἔργο τεχνουργημένο μὲ τὴν ψευτιά τῆς μικρολογίας ἀπὸ συγγραφέα ποὺ ἀντιπροσωπεύει μιὰν ἐποχὴ βιομηχανικῆς νοικοκυροσύνης στὰ γράμματα, ἐποχὴ ποὺ συντέλεσε σημαντικὰ στὴ σημερινὴ ἀμορφωσιὰ τοῦ κοινοῦ μας.